

Tanker, naar man færdes paa disse Steder. Paa en lille Høj mener man, at Kartagos Byrsa (Borg) havde sin Plads; de storartede Hvelvinger af Mursten, som findes her, og som menes at være gamle Cisterner, ligesom ogsaa forskjellige Rester ved Havet, hidrøre dog ikke fra det gamle Kartago, men fra det Kartago, som Romerne havde bygget, og som snart blev den tredje Stad i hele det romerske Rige. Denne nye By blev ødelagt i Aaret 533 ved Belisars Angreb. „Sit transit gloria mundi“ udbryder man uvilkaarlig, naar man ser de usle Levninger af al den Glans, der var samlet her den Gang, da Fønikere og Kartagere sejlede omkring paa Havene og gjorde deres By til et af de rigeste og vigtigste Emporier i Verden.

For den, der ellers ikke har været i Afrika, vil en

Udflygt til Tunis altid staa som noget yderst interessant. Tiden, da det muhamedanske Liv ved denne Del af Middelhavets Kyst maa gaa under, nærmer sig imidlertid med stærke Skridt; thi Franskmændene have jo set, at de ikke kunne faa Ro i deres blomstrende Nybygd Algerien, med mindre ogsaa Tunis kommer under evropæisk Herredømme. Meget af det, som nu er saa tiltrækkende i Tunis, vil da svinde bort, og Regentskabet vil da kun være en Fortsættelse af Algerien. At Italienerne gjøre Krav paa at faa Herredømmet over Tunis, kan man nok forstaa; thi der findes mange Italiener i Landet, efter Sigende en Snes Tusende, og italiensk er ogsaa det af fremmede Sprog, som bliver mest brugt. -- Jeg er glad over at have været i dette Land, medens det endnu har sit østerlandske Præg.

Mindre Meddelelser.

Maria-Theresiadaleren er det mest kurante Betalingsmiddel i hele det nordøstlige og i en Del af det indre Afrika ligesom ogsaa i store Strækninger af Arabien. Den gaar med Karavanerne fra Tripolis langt ind i Afrika og er den gangbare Mønt i Bornu. Ved Benue træffer den sammen med den engelske Shilling, der føres hertil vester fra. I Nilens Opland naar den til sønden for Kartum, og den er den eneste Mønt, som bruges i Abessinien. *Baker* siger, at Kejseriødens Billede med udskaaret Kjole og fyldig Barm er det, som mest falder i Arabernes Smag. Disse Folk ere saa nøjesecende, at de undersøge enhver saadan Daler og vise den tilbage, naar de ikke tydelig kunne se de syv Punkter paa Kronens Spidser. Maria-Theresiadalere, der glinse, tages ikke; de skulle være fedtede og snavsede. I Wien præger man stadig dette Møntstykke til Brug i Afrika, og da Engelskmændene førte Krig imod Kong Theodor af Abessinien, medtog de en stor Mængde deraf til Landet. Maria-Theresiadaleren er Betalingsmiddel paa et Terræn, der kan regnes at have en Størrelse af 180,000 □ Mile eller lige saa meget som hele Europa.

Valdemar Schmidt.

En Vandring til Lethe. Glemselens Strøm! Faa dødelige er det blevet til Del at drikke af Lethe, og endnu færre at komme over den og atter at vende tilbage til Oververdenen saaledes som Odyssevs og Orfevs. Men hvor mange er der ikke, som gjerne vilde drikke en Sluk af dens Vand for da at kunne sænke de Tilskikkelser, der have skaffet dem Sorger i Livet, eller de Gjærninger, som de selv maatte ønske ugjorte, ned i Glemsel.

Den af Oldtidens Digttere skildrede Lethe findes endnu, og den er kun en Mil fjernet fra Byen *Bengasi*, der ligger ved Kysten af Barka. Oldtidens Cyrenaika, øst for den store Syrte, og har 5—6000 Indb., som drive vigtig Handel med Malta. Men, ak! i vore Dage har Lethe fuldstændig tabt sin Kraft, og man kan drikke af det klare Vand i den underjordiske Bæk uden at glemme alt forbigaent. Skjønt Indbyggerne i Bengasi have hørt Tale om denne, fra Oldtiden saa navnkundige Strøm, gjøre de færreste af dem sig den Ulejlighed at drage derhen. Da jeg 1879 havde udhvilet mig nogle Dage i Bengasi efter mine nøjsommelige Vandring og Rideture, indbød jeg et helt Selskab til at led-

sage mig paa en Vandring til Lethe. Herrer og Damer, Jøder, kristne og Muhamedanere, alle vilde prøve Vandets undergjørende Kraft, og flere af dem syntes næsten at tro derpaa. Heste, Muldyr og Æsler bleve hidskaffede tilligemed to Karrer og en lille Baad, og vi drog da af Sted tidlig om Morgenen.

Paa Vejen vakte de talrige Levninger af Bygninger fra Grækernes og Romernes Tid, Stengjæder, Stenbrud, Søjleskaffer, Sarkofager o. s. v. i højeste Grad vor Opmærksomhed. Og just af de mange massive Indhegninger tør man slutte, at der forud har været en hel anden Plantevæxt i denne Egn, som nu næsten er nøgen. „Vare Hesperidernes Haver her?“ spørger den fremmede Vandrer, der næppe nok kan se et Træ eller en Busk; kun hist og her titter en enkelt Plante, som bliver gnavet af nogle sultne Faar, frem i Klipperovnerne. Vi drog frem ad, og pludselig aabner en Afgrund sig paa den flade Jord. Den gaar stejlt ned i Jorden, og i Baggrunden ser man en mørk Hule; vi have naaet Underverdenen. Synet er højst imponerende og af saadan Art, at man kunde fristes til at tro, at man stod foran et Værk af Menneskehaand; det er imidlertid Naturen, som har skabt det altsammen. Fugtigheden fra Bækken har fremkaldt et yppigt Grønt omkring Nedgangen; Jordbærtræer Myrter, Figentræer og Johannesbrødtæer trænge sig frem imellem Klippeblokkene, og tæt ved Nedgangen kunde jeg samle en Dusk vellugtende Alpeviol (Cyclamen).

Nu gik det videre! Den ydre Hule indsnævrer sig længere inde ligesom en Trag, saa at Klippe loftet til sidst kun er nogle faa Alen fjernet fra Bunden. Vi naa selve Lethe, der ligger rolig og klar foran os; vi stige ind i Baaden, som vi have medbragt, og vi maale med Aarerne, at Vandet er halvanden Alen dybt. Ønsket om at drikke af Lethes Vand bliver almindeligt hos Selskabet; men — af Varsomhed — er man klog nok til at blande lidt Vin i Vandet, inden man drikker det.

Endelig bliver Hulen saa snæver, at vi ikke kunne komme videre. Vore arabiske Ledsagere forsikre os, at Vandet løber langt bort under Jorden, og at det senere kommer op til Overfladen; men hvor? Derom ere Meningerne delte; det passer imidlertid godt til, hvad der i Oldtiden fortæltes om Lethe. Vi vende om for at komme tilbage fra Underverdenen. Solen skinner saa klart og saa stærkt;